

Magyar karmester vagyok – magyar és karmester. Magyarorságom többek között Bartók Bélában, illetve Ady Endrében gyökeredzik, és vált önazonossággá. Milyen érdekes: a saját koruk mindkettőjüket hazaárulónak bélyegezte! (Hamar Zsolt levelét változtatás és kommentár nélkül közöljük.)

Bartók Béla 1940-ben elhagyta ezt az országot. Azonban már évekkel korábban ismerősének küldött egyik levelében úgy fogalmaz, hogy a magyar politikai, szellemi életben uralkodó állapotok miatt a tarthatatlan jelenből inkább választja az ugrást a bizonytalanságba.

Vajon Bartók Béla ha ma itt élne, mit tenne? Ismét csomagolna?

Elhűlve és borzadva olvasom mindazt, ami most történik.

Hogy ma, amikor a világ békésebbik féltékéjén a salonképesség minimális követelménye, hogy a XX. század borzalmait előidéző ordas eszméket kultúremler még kódolt formában se kísérelje meg hangoztatni, akkor Budapest

főpolgármestere egy közpénzből fenntartott intézmény vezetőinek olyan embereket nevez ki, akik pont azok szellemi örököseiként tetszelegnek, akik akkor, azokat a borzalmakat előidéztek. Majd hogy az ügy kapcsán a tiltakozását budapesti koncertjének lemondásával kifejező világhírű karnagy ellen is gyűlöletkampányt indítanak.
De most már elég!

El a kezekkel Christoph von Dohnányitól!

A karmestertől, akit a világ a legnagyobbak között tart számon! Aki 26 évesen már zeneigazgató volt Németországban, aki két évtizeden keresztül vezette a világ egyik legjobb zenekarát, a Clevelandi Szimfonikusokat, és aki mind a mai napig csodálatos koncertekkel és opera-előadásokkal ajándékozza meg a világ zeneszerető közönségét. Nagy művész, aki évtizedek óta nagy alázattal és elhivatottsággal adja át értő és nyitott hallgatóságának azt, amitől érdemes a világra jönnünk, amitől létünk nem csupán böfögő vegetálás, és ami miatt oly nehéz e világból eltávoznunk – a művészetet.

Zürichi operaházi karmesterkedésem során alkalmam volt vele többször is találkozni. Nagy tudású, mégis szerény, az Operaház művészei körében rendkívül népszerű művész.

Fellépéseit, azok színhelyét, az előadandó darabokat ő maga választja meg.

Joggal, kiérdemelten.

Az ellene irányuló nemtelen, olcsó politikai népszerűség-hajhászból fakadó támadások – még hogy pert fontolgat ellene a Magyar Állami Operaház! – azonnal egységbe forrasztanák a világ kiemelkedő zeneművészeit, hogy azután hosszú évekre bojkottáljanak mindenféle budapesti vendégszereplést, legyen az a Magyar Állami Operaházba vagy más helyszínre tervezve. Akkor pedig szellemi életünk valóban azzá válna, aminek Ady Endre leírta: Ugar, magyar Ugar.

Hátrább tehát az agarakkal, politikus urak és lakájaik! Ez nem az a szféra, ahová a politikai populizmus, az olcsó népszerűség-hajhászás elérhet.

A NOL cikkének utánközlése